

Budost

Budost je – předběžně řečeno – ta „část“ (nebo „složka“) budoucnosti, která náleží určité (pravé) události; a nejde tu o naše rozhodnutí, že my tuto budost oné události přiřadíme, nýbrž událost sama si ji přivlastňuje – a proto je to také *její vlastní* budost. Jakožto přivlastněná je nějakým způsobem pojata (zachycena, uchopena, zapojena) do události jakožto celku. Událost je svou povahou celkem, a do tohoto celku je zapojena jak její budost, tak její bylost. Právě proto nemůžeme chápat ani budost, ani bylost jako pouhou sérii postupně se střídajících jsoucností (aktuálních přítomností); to by právě znamenalo zcela pomíjet jejich časovost (tj. časovou souvztažnost, a tedy také „načasovanost“). Do budosti, kterou rozhodně nemůžeme chápat jako naprosto prázdnou, náleží především něco jako celkový „plán“ události, ale „vpisuje se“ do ní také něco z toho, co se už událo, ale co nastalo mimo rámec onoho původně (nebo i následně, ale hned na počátku) „naplánovaného“ (např. jako důsledek reakce na setkání s jinými událostmi, apod.; nezbytným prostředníkem, ba aktérem tohoto „vpisování“ do budosti je reaktibilita události jakožto subjektu). Protože však reagování může být dvojího druhu, musíme rozlišovat také dvojí reaktivitu: reagování na to, co aktuálně jest (a zprostředkovaně na to, co „bylo“) vede k tradování „zhruba téhož“, tedy k opakování a k navazování; naproti tomu reagování na to, co (ještě) není, tedy na „výzvy“, přicházející z budoucnosti, je zcela jiného typu a představuje druh vnímavosti vůči „nejsoucím“. V každém případě však reagování samo je výkonem události jakožto subjektu, a proto samo „vychází“ (začíná) v nejsoucím, v němž je každý subjekt bezpodmínečně zakotven. Z toho pak vyplývá, že bylost každé (pravé) události se formuje (je formována) vposledu touto zakotveností subjektu v nejsoucím, bez které by nebylo možné žádné reagování na to, co „jest“, natož na něco z toho, co už „bylo“.

(Písek, 120527-5.)